

=====
Ref. queixa núm. 050435
=====

Assumpte: programes i pàgina web del Palau de la Música exclusivament en castellà.

Excma. Sra.,

Acusem recepció del seu últim escrit, en què ens contesta a la queixa de referència indicada més amunt, formulada pel Sr. (...), d'Almassora (València), i ens posem novament en contacte amb vosté a fi d'informar-la de les nostres actuacions.

El Sr. (...), substancialment manifestava que el Palau de la Música de la ciutat de València utilitza exclusivament el castellà en els seus fullets divulgatius, i també en els impresos de programació general.

Així mateix, els continguts de la seua pàgina web (<http://www.palaudevalencia.com>) exclouen el valencià, de manera que es contravé la legislació vigent.

En considerar que la queixa reunia els requisits establits en els articles 12 i 17 de la Llei 11/1988, de 26 de desembre, del Síndic de Greuges, va ser admesa i li'n vam donar trasllat de conformitat amb el que determina l'article 18.1 de la citada Llei, a fi de contrastar les al·legacions formulades per la persona interessada, i li vam demanar que ens remetera informació suficient sobre la realitat d'estos fets i de la resta de circumstàncies concurrents en este supòsit.

En la seua comunicació, el regidor delegat de l'Àrea de Modernització de l'Administració, Descentralització i Participació ens donava trasllat de l'informe emès pel Palau de la Música i Congressos de València, en el qual, succintament, indicava el que seguix:

... "En primer lloc, i abans de tot, li participem que en data 19 d'abril de 2004 per part de la institució que vosté presidix, fou admesa a tràmit la queixa 040823 amb

el mateix objecte que la present, i es va enviar la informació sol·licitada en data 9 de juny de 2004.

Que en data 4 de novembre de 2004 es va emetre una recomanació, la qual va ser acceptada per este Ajuntament en data 14 de desembre, i es va comunicar el tancament de les actuacions en data 22 de desembre.

No obstant això, per part de l'organisme autònom municipal del Palau de la Música i Congressos de Valencia s'ha emés l'informe següent:

“En relació amb l'escrit del Síndic de Greuges que trasllada la reclamació del Sr. (...), (R/V: queixa núm. 050435), es comunica que la pàgina web (<http://palauvalencia.com>), es publica en valencià des de fa dos temporades.

Es comunica que la publicitat que s'exhibix en els diversos diaris, tant d'esta Comunitat com nacionals, es realitza solament en castellà, ja que si es duiguera a terme també en valencià, l'espai que s'ocuparia pràcticament es duplicaria, amb la qual cosa també augmentaria proporcionalment el preu, i no està previst en el contracte de publicitat que este organisme autònom municipal té subscript, i això implicaria un desequilibri contractual.

Ara bé, pel que fa als diversos avisos i papers informatius, és realitzen també traduïts al valencià.

Així mateix, es comunica que tots els cartells interiors de les diverses instal·lacions del Palau de la Música estan en ambdós llengües, així com els programes de mà”.

Vam donar trasllat del referit informe al promotor de la queixa amb l'objecte que si ho considerava convenient formulara al·legacions, i així ho va fer i va ratificar íntegrament el seu escrit inicial.

En primer lloc, donem per acceptada la seua comunicació en allò relatiu a la pàgina web <http://www.palaudevalencia.com>, que efectivament pot ser visitada tant en castellà com en valencià, en haver estat adaptada al règim de cooficialitat lingüística instaurat a la Comunitat Valenciana per la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia, per la qual cosa esta institució no ha d'objectar res respecte d'això.

En segon lloc, quant als impresos, formularis i models oficials, li demane que considere els arguments que seguidament li exposem i que són el fonament de la resolució amb què concloem este expedient de queixa.

La Generalitat Valenciana, en compliment del manament estatutari contingut en l'Estatut d'autonomia, va promulgar la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià, el preàmbul de la qual assenyala la necessitat de recuperar l'ús social i oficial del valencià.

La citada Llei va significar, d'una banda, el compromís de la Generalitat Valenciana de defensar el patrimoni cultural de la nostra Comunitat Valenciana i, especialment, la recuperació del valencià, definit com “llengua històrica i pròpia del nostre poble”, i d'una altra banda, superar la relació de desigualtat existent entre les llengües oficials de la Comunitat Valenciana, el valencià i el castellà.

La cooficialitat lingüística instaurada per la Constitució espanyola, que reconeix com a llengua oficial d'una determinada comunitat autònoma, no solament l'idioma castellà, sinó també el propi d'eixa comunitat autònoma, va modificar notablement l'ús, tant privat com oficial, de les diverses llengües en el territori de l'Estat espanyol; és per això que les comunitats autònomes amb idioma cooficial propi han legislat en la matèria, mitjançant lleis denominades de normalització lingüística, a fi de fomentar l'ús de la llengua cooficial (especialment en aquells àmbits oficials: administració pública, educació, mitjans de comunicació, etc.) amb l'objectiu que esta assolisca cotes similars a aquelles que corresponen al castellà com a idioma oficial en tot el territori de l'Estat.

L'aplicació d'estes lleis de normalització lingüística duta a terme per les diverses comunitats autònomes motiva, de vegades, que ciutadans que tenen com a llengua habitual el valencià, consideren vulnerats els seus drets lingüístics per l'ús d'una llengua o l'altra per part de les autoritats i les oficines públiques.

La normativa vigent respecte de l'ús del valencià, continuada en la Constitució espanyola, en l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana i en la Llei d'ús i ensenyament del valencià, és clara i terminant, i no deixa lloc a cap interpretació, per la qual cosa l'Administració pública valenciana està obligada a garantir la normalització lingüística, tal com es desprén de l'art. 7.4 i .5 de l'Estatut d'autonomia, en assenyalar que “Caldrà atorgar un especial respecte i protecció a la recuperació del valencià.”

La Llei d'ús i ensenyament del valencià no és una altra cosa que el desenvolupament normal de les previsions contingudes en la Constitució espanyola i en l'Estatut d'autonomia respecte de l'ús de la nostra llengua com l'objectiu últim de recuperar la desigualtat que encara existix respecte de l'altra llengua oficial, el castellà, sense que en cap cas pugua prevaler l'una sobre l'altra.

D'altra banda, la Llei valenciana 7/2003, de 20 de març, de publicitat institucional de la Comunitat Valenciana, en compliment de l'Estatut d'autonomia i de les disposicions vigents en esta matèria, inclou una disposició expressa sobre l'ús, en la publicitat institucional, de les dos llengües cooficials de la Comunitat Valenciana; així, en l'article 9, que prescriu que “Les institucions, administracions i la resta d'ens públics compresos en esta Llei han d'utilitzar en els seus missatges de publicitat institucional les dos llengües oficials de la Comunitat Valenciana”.

Cal no oblidar que la publicitat institucional ha esdevingut durant els últims anys un dels mitjans més útils d'interrelació entre l'Administració i els ciutadans.

Constituïx un excel·lent mitjà de difusió de les activitats que realitzen els ens i les administracions públiques.

Així doncs, i en el sentit que és missió d'esta institució vetlar pel compliment dels preceptes constitucionals, estatutaris i legislatius citats, són constants les recomanacions del Síndic de Greuges a l'Administració pública valenciana perquè els impresos, formularis i models oficials que utilitza eixa Administració pública valenciana i els organismes que en depenen siguen redactats, de conformitat amb la legislació vigent respecte d'això, en les dos llengües oficials de la nostra comunitat autònoma. Res no impediex que esta recomanació s'estenga també a la publicitat de les activitats dels ens i les administracions públiques.

Tenint en compte tot el que hem dit més amunt, es recomana a l'Ajuntament de València que, en els missatges de publicitat, fullets, impresos, programes i revistes del Palau de la Música observe el règim de cooficialitat lingüística instaurat a la Comunitat Valenciana, sense que en cap cas puga prevaler una llengua sobre l'altra, ja que el valencià, llengua oficial de la Comunitat Valenciana, ho és també de la Generalitat i de l'Administració pública, de l'Administració local i d'altres corporacions i institucions públiques dependents d'aquella, per la qual cosa els poders públics, autonòmics i locals estan obligats, d'acord amb el manament contingut en l'article 7 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana a impulsar l'ús del valencià en totes les esferes socials i especialment en l'Administració pública.

En virtut de l'art. 29.1 de la Llei 11/1988, reguladora del Síndic de Greuges, es recorda donar compliment al que disposa la legislació vigent, segons el que s'ha manifestat en el cos d'este escrit, cosa que se li comunica perquè en prenga coneixement i perquè, en el termini d'un mes, ens remeta informe sobre si accepta les recomanacions que li hem fet o, si s'escau, que ens comuniqui les raons que considere per a no acceptar-les.

La informe, d'altra banda, que, una vegada transcorregut el termini indicat, esta resolució serà inserida en la nostra pàgina web.

Atentament,

Bernardo del Rosal Blasco
Síndic de Greuges de la Comunitat Valenciana